

Arrest

**nr. 153 064 van 22 september 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDERSTRAETEN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 68 159 van 7 oktober 2011 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr.

214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name het feit dat haar familie te lijden heeft onder allerlei administratieve problemen naar aanleiding van de bekering van haar vader.

Ter staving van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een brief die werd opgesteld door de 'diwan al-mulazim', een faxkopie van een brief die werd gericht aan prins Hussein ibn Abdallah II, haar paspoort, een doktersattest van een ziekenhuis in Dubai, twee doktersattesten van Dr. T., een document van het vredegerecht, een document van de gerechtsdeurwaarder, een afschrift van een politieverhoor en een proces-verbaal van de politie.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar vorige asielaanvragen incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In de bestreden beslissing, waarbij verzoekster in het kader van haar huidige derde asielaanvraag de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw worden geweigerd, wordt vooreerst vastgesteld dat verzoekster zich op de problemen beroept die zij tijdens haar eerste asielaanvraag aanhaalde. Er wordt in dit verband op gewezen dat het Commissariaat-generaal toen een weigeringsbeslissing nam en dat deze door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Met betrekking tot de faxkopie van een brief die werd gericht aan prins Hussein ibn Abdallah II en een antwoord van de 'diwan al-mulazim' op een verzoek dat haar familieleden aan deze instantie hadden gericht om hun geval te onderzoeken, wordt erop gewezen dat dergelijke documenten slechts haar asielrelaas kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat, zo luidt het, in casu niet het geval is. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeksters familie het antwoord van de 'diwan al-mulazim' reeds op 26 juni 2013 heeft ontvangen, maar verzoekster deze documenten pas op 13 februari 2014 bij het indienen van haar derde asielaanvraag heeft neergelegd. Dat verzoekster zolang heeft gewacht met het neerleggen van dit nieuwe element, doet verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van dit asielmotief, aldus de commissaris-generaal, die ter volledigheid nog opmerkt dat de faxkopie van de brief aan prins Hussein ibn Abdallah II geen objectieve bewijswaarde heeft daar de brief door verzoeksters familieleden werd opgesteld en zij niet als een objectieve bron kunnen worden beschouwd. Bovendien, zo wordt eraan toegevoegd, betreft het hier een kopie en kopieën zijn gemakkelijk te manipuleren. Met betrekking tot verzoeksters verklaringen dat zij door haar echtgenoot wordt mishandeld, wordt vastgesteld dat dit een interpersoonlijk conflict van familiale aard is dat als dusdanig buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag valt, en zij voorts geen concrete argumenten aanhaalt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster stelt weliswaar, zo luidt de beslissing, dat zij bij haar autoriteiten geen bescherming kan krijgen tegen de daden van haar echtgenoot, doch dit blijkt een blote bewering te zijn die zij niet kan staven aan de hand van enig concreet bewijs. Uit het geheel van de observaties kan bezwaarlijk worden besloten dat verzoekster bij terugkeer naar Jordanië geen bescherming zou kunnen genieten tegen de daden van haar echtgenoot of niet op de steun van haar familie zou kunnen rekenen, aldus de commissaris-generaal. Wat betreft verzoeksters vrees de voogdij over haar dochter te verliezen omdat haar echtgenoot ermee dreigt dat hij het veiligheidsverbod zou gebruiken om de voogdij van haar dochter naar zich toe te trekken, wordt opgemerkt dat aan haar problemen betreffende het veiligheidsverbod geen geloof kon worden gehecht, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij omwille van dit verbod de voogdij over

haar kind zou verliezen. Bovendien, zo vervolgt de commissaris-generaal, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat een vrouw na de scheiding het voogdijrecht krijgt over haar kinderen tot dezen de puberteit hebben bereikt. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in haar asielmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Wat betreft verzoeksters betoog, waarbij zij verwijst naar een als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegd rapport, dat “wat betreft de huidige situatie van Christelijken in Jordanië, kan men niet anders dan vast te stellen dat het CGVS in gebreke blijft van, aan het administratief dossier, een actueel informatiedocument toe te voegen dat in staat stelt aan de Raad om een adequate positie in te nemen met betrekking tot deze vraag”, wijst de Raad er vooreerst op dat aan verzoeksters problemen met de Jordaanse autoriteiten omwille van haar christelijke geloofsovertuiging, welke zij bij hij haar eerste asielaanvraag aanhaalde en waarop zij zich thans nog steunt en op verder bouwt, bij 's Raads arrest nr. 68 159 van 7 oktober 2011 in het kader van haar eerste asielaanvraag geen geloof wordt gehecht. Aan verzoeksters asielrelaas gegrond op religieuze problemen kan, zo werd bij voormeld arrest vastgesteld en geoordeeld, geen geloof worden gehecht.

Zelfs al zou geloof kunnen worden gehecht aan de eerder door verzoekster aangehaalde problemen met de Jordaanse autoriteiten, quod non, dan nog blijkt uit haar verklaringen niet/nergens dat zij en haar familie louter omwille van hun christelijke geloof problemen kenden, doch gaf zij daarentegen uitdrukkelijk aan en te kennen dat hun problemen met de autoriteiten te wijten zouden zijn aan het feit dat de beweerde bekering van haar vader tot de islam nooit zou zijn geregistreerd door de Jordaanse overheid waardoor hun familie jarenlang (administratieve) problemen zouden hebben gekend met allerlei administratieve kwesties, problemen waaraan dus echter geen geloof wordt gehecht.

Uit de door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie (rapport: “Jordanië: information sur la situation des chrétiens et le traitement qui leur est réservé; la protection offerte par l' Etat et les services de soutien” van de Immigration and Refugee Board of Canada” d.d. 1 augustus 2012, en een uittreksel uit een rapport van 2014-2015 van Amnesty International over Jordanië) blijkt bovendien niet en verzoekster brengt voor het overige geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat de christelijke gemeenschap in Jordanië wordt gevisieerd en gediscrimineerd, in die mate dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. In het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada wordt daarentegen gesteld dat de Jordaanse autoriteiten extreem tolerant zijn ten aanzien van christenen en dat zij de relatie tussen christenen en moslims over het algemeen als goed bestempelen.

Een verwijzing naar (informatie omtrent) de algemene situatie van christenen in Jordanië en meer algemeen de evolutie van de algemene situatie van personen met een christelijke geloofsovertuiging in de ‘Arabische wereld’/het Midden- en nabije-Oosten volstaat overigens niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaarde problemen met de Jordaanse autoriteiten (omwille van haar overtuiging en die van haar familie), in gebreke.

4.3. Met haar algemene verwijzing naar (informatie over) en (eerder theoretische) uiteenzetting omtrent de situatie van de christelijke gemeenschap in Jordanië en het Midden-Oosten, en omtrent de situatie van vrouwen in Jordanië toont verzoekster niet in concreto aan, en maakt zij, net als met haar verwijzing naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in Guineese dossiers, niet aannemelijk dat zij in geval van eventuele problemen met haar echtgenoot in haar land van herkomst niet op de hulp en/of bescherming van de Jordaanse autoriteiten kan rekenen.

Uit niets blijkt dat verzoekster haar problematiek met haar echtgenoot ooit (al) bij haar nationale autoriteiten heeft aangekaart. Haar eerder theoretisch betoog, waarbij zij verwijst naar allerhande informatie, dat zij belangrijke moeilijkheden zou ondervinden om klacht in te dienen tegen haar echtgenoot, en om in dat geval diens veroordeling te bekomen alsook een effectieve bescherming vanwege de Jordaanse autoriteiten, berust niet op enige eigen persoonlijke ervaring, nu zij bij de

Jordaanse autoriteiten nog nooit een klacht tegen haar echtgenoot heeft ingediend of op een andere wijze bescherming heeft trachten te bekomen, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Verzoekster heeft met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot nog nooit een klacht ingediend bij de Jordaanse autoriteiten, noch heeft zij hiervoor op een andere manier in haar land van herkomst, bijvoorbeeld bij een (inter)nationale organisatie, hulp en/of bescherming gezocht. Nu zij dienaangaande nog nooit beroep heeft gedaan op haar autoriteiten, maakt zij geenszins aannemelijk dat de Jordaanse autoriteiten met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot niet in staat of onwillig zijn om haar te helpen. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat het haar met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad herhaalt en benadrukt in dit verband dat aan verzoeksters verklaarde problemen met haar autoriteiten, zo werd in het kader van haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 68 159 van 7 oktober 2011 vastgesteld en zij brengt geen elementen aan die hier een ander licht op werpen, geen geloof wordt gehecht.

Betreffende de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad in enkele dossiers van Guineese asielzoekers wijst de Raad erop dat dit individuele gevallen betreft en deze geen precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4.4. Betreffende verzoeksters vrees de voogdij over haar dochter te verliezen omdat haar echtgenoot ermee dreigt dat hij het veiligheidsverbod zou gebruiken om de voogdij van hun dochter naar zich toe te trekken, wijst de Raad erop en stelt hij vast dat zowel uit de informatie van het Commissariaat-generaal als uit die bijgebracht door verzoekster blijkt dat in Jordanië een vrouw na de scheiding het voogdijrecht krijgt over haar kinderen tot dezen de puberteit hebben bereikt.

4.5. De Raad wijst er tot slot op dat in asielzaken de bewijslast in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Het is niet aan de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 augustus 2015, voert verzoekende partij aan dat zij het voorwerp is geworden van geweldpleging door haar echtgenoot, wat blijkt uit de medische attesten die zij heeft ingediend, en haar terugkeer naar haar land van herkomst eveneens onmogelijk is omwille van het feit dat zij christen is. Verzoekende partij wijst er op dat zij niet kan rekenen op de effectieve bescherming van de Jordaanse overheid. Zij preciseert dat er in Jordanië veel discriminatie is tegenover vrouwen, verkrachtingen binnen het huwelijk niet onwettelijk zijn en geweldpleging tegenover vrouwen, en huiselijk geweld, een taboe is en deze slachtoffers geen klacht durven neer te leggen. Verzoekende partij wijst er op dat zij nog niet gescheiden is van haar echtgenoot, maar dat er voorlopige maatregelen werden vastgelegd. Zij vreest tevens dat wanneer zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst, zij het hoederecht over haar kind zal verliezen. Verzoekende partij besluit dat in het administratief dossier enkel oude documenten zitten van 2009 en dat er een nieuw onderzoek moet plaatsvinden rekening houdende met recente en actuele informatie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich louter beperkt tot het opnieuw aanhalen van en herhalen van haar eerdere asielverklaringen en verklaarde problemen en vrees, en de algemene opmerking dat er in het administratief dossier enkel oude documenten zitten van 2009 en dat er een nieuw onderzoek moet plaatsvinden rekening houdende met recente en actuele informatie. Verzoekende partij gaat echter niet in het minst *in concreto* in op, doch geheel voorbij aan hetgeen hieromtrent in de beschikking van 5 augustus 2015 wordt vastgesteld, met name:

“Wat betreft verzoeksters betoog, waarbij zij verwijst naar een als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegd rapport, dat “wat betreft de huidige situatie van Christelijken in Jordanië, kan men niet anders dan vast te stellen dat het CGVS in gebreke blijft van, aan het administratief dossier, een actueel informatiedocument toe te voegen dat in staat stelt aan de Raad om een adequate positie in te nemen met betrekking tot deze vraag”, wijst de Raad er vooreerst op dat aan verzoeksters problemen met de Jordaanse autoriteiten omwille van haar christelijke geloofsovertuiging, welke zij bij hij haar eerste asielaanvraag aanhaalde en waarop zij zich thans nog steunt en op verder bouwt, bij 's Raads arrest nr. 68 159 van 7 oktober 2011 in het kader van haar eerste asielaanvraag geen geloof wordt gehecht. Aan verzoeksters asielrelaas gegrond op religieuze problemen kan, zo werd bij voormeld arrest vastgesteld en geoordeeld, geen geloof worden gehecht.

Zelfs al zou geloof kunnen worden gehecht aan de eerder door verzoekster aangehaalde problemen met de Jordaanse autoriteiten, quod non, dan nog blijkt uit haar verklaringen niet/nergens dat zij en haar familie louter omwille van hun christelijke geloof problemen kenden, doch gaf zij daarentegen uitdrukkelijk aan en te kennen dat hun problemen met de autoriteiten te wijten zouden zijn aan het feit dat de beweerde bekering van haar vader tot de islam nooit zou zijn geregistreerd door de Jordaanse overheid waardoor hun familie jarenlang (administratieve) problemen zouden hebben gekend met allerlei administratieve kwesties, problemen waaraan dus echter geen geloof wordt gehecht.

Uit de door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie (rapport: “Jordanië: information sur la situation des chrétiens et le traitement qui leur est réservé; la protection offerte par l'Etat et les services de soutien” van de Immigration and Refugee Board of Canada” d.d. 1 augustus 2012, en een uittreksel uit een rapport van 2014-2015 van Amnesty International over Jordanië) blijkt bovendien niet en verzoekster brengt voor het overige geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat de christelijke gemeenschap in Jordanië wordt gevisieerd en gediscrimineerd, in die mate dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. In het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada wordt daarentegen gesteld dat de Jordaanse autoriteiten extreem tolerant zijn ten aanzien van christenen en dat zij de relatie tussen christenen en moslims over het algemeen als goed bestempelen.

Een verwijzing naar (informatie omtrent) de algemene situatie van christenen in Jordanië en meer algemeen de evolutie van de algemene situatie van personen met een christelijke geloofsovertuiging in de ‘Arabische wereld’/het Midden- en nabije-Oosten volstaat overigens niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaarde problemen met de Jordaanse autoriteiten (omwille van haar overtuiging en die van haar familie), in gebreke.

4.3. Met haar algemene verwijzing naar (informatie over) en (eerder theoretische) uiteenzetting omtrent de situatie van de christelijke gemeenschap in Jordanië en het Midden-Oosten, en omtrent de situatie van vrouwen in Jordanië toont verzoekster niet in concreto aan, en maakt zij, net als met haar verwijzing

naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in Guineese dossiers, niet aannemelijk dat zij in geval van eventuele problemen met haar echtgenoot in haar land van herkomst niet op de hulp en/of bescherming van de Jordaanse autoriteiten kan rekenen.

Uit niets blijkt dat verzoekster haar problematiek met haar echtgenoot ooit (al) bij haar nationale autoriteiten heeft aangekaart. Haar eerder theoretisch betoog, waarbij zij verwijst naar allerlei informatie, dat zij belangrijke moeilijkheden zou ondervinden om klacht in te dienen tegen haar echtgenoot, en om in dat geval diens veroordeling te bekomen alsook een effectieve bescherming vanwege de Jordaanse autoriteiten, berust niet op enige eigen persoonlijke ervaring, nu zij bij de Jordaanse autoriteiten nog nooit een klacht tegen haar echtgenoot heeft ingediend of op een andere wijze bescherming heeft trachten te bekomen, en mist dan ook elke grondslag en alle ernst. Verzoekster heeft met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot nog nooit een klacht ingediend bij de Jordaanse autoriteiten, noch heeft zij hiervoor op een andere manier in haar land van herkomst, bijvoorbeeld bij een (inter)nationale organisatie, hulp en/of bescherming gezocht. Nu zij dienaangaande nog nooit beroep heeft gedaan op haar autoriteiten, maakt zij geenszins aannemelijk dat de Jordaanse autoriteiten met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot niet in staat of onwillig zijn om haar te helpen. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat het haar met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad herhaalt en benadrukt in dit verband dat aan verzoeksters verklaarde problemen met haar autoriteiten, zo werd in het kader van haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 68 159 van 7 oktober 2011 vastgesteld en zij brengt geen elementen aan die hier een ander licht op werpen, geen geloof wordt gehecht.

Betreffende de door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad in enkele dossiers van Guineese asielzoekers wijst de Raad erop dat dit individuele gevallen betreft en deze geen precedentwaarde hebben. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4.4. Betreffende verzoeksters vrees de voogdij over haar dochter te verliezen omdat haar echtgenoot ermee dreigt dat hij het veiligheidsverbod zou gebruiken om de voogdij van hun dochter naar zich toe te trekken, wijst de Raad erop en stelt hij vast dat zowel uit de informatie van het Commissariaat-generaal als uit die bijgebracht door verzoekster blijkt dat in Jordanië een vrouw na de scheiding het voogdijrecht krijgt over haar kinderen tot dezen de puberteit hebben bereikt."

Verzoekende partij brengt hier niets concreet tegen in en onderneemt geen poging om voormelde grond met daadwerkelijke en concrete opmerkingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jordanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS